

וילך
יום הכיפורים
גליון מס' 427
ו' תשרי תשפ"ג

שנייה! זה כל ההבדל!

הרב אפרים שרבני שליט"א

העליון טעון גבוה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

לתאר לעצמי, אם רב עיר מסוים היה אוסף יחד אתו עוד רבנים ויחד מנסים להדיח את היבבא סאלי וצועקים עליו שהוא רמאי וגב, כמה שזה היה מזעזע. והסוף באמת היה קשה מאוד. האיש הזה עם המשפחה שלו וכל המטה שלו, מתו במיתה מאוד משונה, בכך שנפתחה האדמה תחתיהם וכולם נפלו לתהום עמוקה. הו"ל אומרים שאפילו ילדים קטנים בעריסה נפלו, מסכנים. ולמה? מה הם מבינים? אלא כשמחלוקת באה היא לא מרחמת אפילו על הפעוטים הקטנים, כשהיא מגיעה היא פשוט לוקחת אתה את כל מה שעומד לפניך בדרך.

אגב, אם חלילה גם אנחנו נקלענו למחלוקת, בין ברצון בין שלא ברצון, פשוט לקחת את הדברים וללכת ולא להישאר בזירה הזו ואפילו לרע, כי מחלוקת גובה ביוקר. אך בתוך כל האסון הנורא הזה אירע פלא. נמצאו כמה ילדים שלמרות שנבקעה האדמה תחתיהם נעשה להם נס והם לא החליקו לתהום. מי אלו? אלו היו בניו של קרח ויבגני קרח לא מתו. איך הם הצליחו להישאר בחיים?

המדרש (ילקוט ראובני פ' קרח) מספר, שבמשך כל התקופה הזאת, התחבטו בני קרח בינם לבין עצמם במי לבחור, האם באבא שלהם או במשה רבנו. מצד אחד כיבוד אב ואם ומצד שני כבוד רבם, אך ברגע שהאדמה הזדעזעה תחתיהם, מיד ירד להם האסימון, והם הבינו את הטעות. הם רצו כל כך לצעוק למשה רבנו "בבקשה תסלח לנו, דפנו אותך בחינם, היינו צריכים למחות ולא מחינו", אך מחמת ההלם והפחד, הם לא הצליחו להוציא הגה מהפה. אך בכל זאת אומר המדרש "כיון שרחש לבם בתשובה הקב"ה קבלם". נכון שבסוף הם לא אמרו סליחה, נכון שלא שמענו וידוי, אבל בלב שלהם הם כן התחרטו. בתוך תוכם הם כן החליטו "די, מספיק, לא עוד!", וזה הספיק. זה היה עיתוי של רגע, והרגע הזה של חרטה בלב הוא זה שהציל להם את החיים.

ועל זיק המחשבה הזו הם כל כך זכו. הם זכו ששמואל הנביא יצא מזרעם, הם זכו לשורר פיוטים שדוד המלך קבע אותם בתהלים (כגון "למנצח על הגיטית לבגני קרח מְמֹר", שאנו רגילים לומר במנחה). כל הזכייה הזו בגלל מחשבה אחת של רגע. שנייה אחת בחיים הייתה ההבדל בין לרדת לתהום לבין להיות חלק מהתהלים. מה שמפליא הוא, שהסיפור הזה כל הזמן חוזר על עצמו.

הכרתי אנשים שהחלטה לא נכונה של שבריר שנייה הורידה אותם לתהום, ומאידיך היו כאלו שבחירה של שבריר שנייה הכניסה אותם לגן עדן. שנייה של בחירה, זהו.

סיפר לי בחור כל כך חביב שפגשתי בסעודת הודיה, שבמשך תקופה ארוכה הוא קיבל עליו ללבוש ציצית, זהו דבר שהסבתא קודם שנפטרה ביקשה ממנו שיקבל עליו. הוא כמוהו קיים את צוואתה. הוא סיפר בדמעות, שבזמן השירות שלו במג"ב היו כמה ימים שהוא לא לבש את הציצית, כנראה שלא הייתה מכובסת או מסיבה אחרת שאיני זוכר. באותו היום הוא וחבריו היו אמורים להיכנס לאחד הכפרים העוינים וכמה שעות קודם הוא הלך לבית בכדי לנוח מעט. כשנרדם הוא ראה את הסבתא בחלום, שאומרת לו שלא ישכח ללבוש ציצית והיא תשמור עליו. הוא התעורר מהחלום

המשך שיחת הרב בעמ' 2 <<

בספר סדר הדורות (ערך נתן) מסופר על אחד מן התנאים הקדושים בתלמוד, ששמו היה מר עוקבא (מלשון ניצוץ אור), שהיה בעל תשובה. בתחילה היה שמו נתן, הוא נתן עיניו באשה נשואה ששמה חנה, עד שנעשה ממש חולה מכך.

הזמן גרם שחנה ובעלה נקלעו לחובות גדולים שהביאו למאסר של בעלה, וידעו היא ובעלה שהאדם היחיד שיכול להוציא אותם מהחובות שנקלעו אליהם, הוא אותו האיש – נתן – שהיה בעל נכסים רבים. חנה פנתה אליו שיעזור לה עם החובות, הוא כמוהו שמח מאוד לראות אותה נזקקת לעזרתו, כי ידע שזו ההזדמנות שלו לשכנע אותה לעזוב את בעלה חלילה, ובעבור הסכמתה לדבר זה יתן לה את כספו.

אמרה לו אותו צדקת בתחוננים, שהקב"ה מנסה אותו ברגעים אלו, והמשיכה לדבר על לבו בלב כואב. הניסיון שלו היה מאוד קשה, שהרי כל חייו הוא הסכים לתת הכל בעבורה, אך ממש ברגע האחרון, נכנסו דבריה אל לבו, וצעק לקב"ה בדמעות שיעזור לו שלא להיכנע ליצרו ושיחזיר אותו בתשובה שלמה. במהירות וללא הרבה מחשבה בכדי שלא יתחרט, מסר לה אותו האיש את הכסף וביקש ממנה לצאת מהר מביתו. חנה לקחה את הכסף וחזרה לבית המעצר בכדי לשחרר את בעלה.

לאחר כמה ימים, בזמן שהיה ר' עקיבא יושב ומלמד את תלמידיו, ראה מן החלון אדם העובר ברחוב ופגיו מאירים. שאל ר' עקיבא את תלמידיו: "מי הוא זה האדם הזה?". אמרו לו: "אדם רע ובעל מחשבות רעות, ושמו נתן". ביקש הרב שיקראו לו. כשהגיע, אמר לו ר' עקיבא: "דע לך בני, שאור גדול זורח לך על פניך, ואתה מיורשי העולם הבא". "אמור נא לי היאך זכית לכך?". סיפר לו נתן בהתרגשות על הניסיון הקשה שעבר בביתו.

אמר לו ר' עקיבא: "אשריך ואשרי חלקך שאתה מנוחלי העולם הבא, שב ואלמדך תורה כדי שתהא שלם בתורה ובמצוות". הוא קיבל עליו עול תורה ופתח ה' את לבו בתורה עד שזכה להעפיל מעל כולם ולהיות חברותא של ר' עקיבא. ור' עקיבא קרא אותו 'נתן צוציתא' על שם הניצוץ הבהיק בפניו. הפלא הגדול ביותר בכל הסיפור הזה, שברגע אחד זכה נתן להפוך מאיש בעל עברות לתנא קדוש. ברגע אחד החיים של האדם יכולים להשתנות מן הקצה אל הקצה. אתמול כל כך רחוק מה' והיום יושב ליד ר' עקיבא.

יש אנשים שהחליטו לבוא ולשמוע שיעור, באופן חד פעמי, אך הם לא דמיינו שמאותם ארבעים דקות יהיה להם בית מיוסד בקדושה ובטהרה עם אשה יראת ה' ובנים שמתחנכים בדרך ה'.

יש אנשים שגמלה בלבם החלטה ללבוש ציצית רק בשבת, ומהקבלה הקטנה הזו הם כל כך התקדמו. קשה לעכל שהכל התחיל בבגד 'הקטן' הזה. זה כלל גדול, כל הדברים הגדולים התחילו ברגע אחד קטן.

אנחנו חייבים לזכור ולהזכיר לעצמנו, שלכל מחשבה או החלטה שלנו הקטנה ביותר שתהיה, הן לטוב הן לרע, ישנן השלכות, השלכות לחיים, שפעמים הן אף גורליות.

ישנו סיפור קשה מאוד, עם סוף קשה מאוד. רב מכובד ששמו קרח נופל בתאוות הכבוד ומכריז מלחמה נגד משה רבנו. אני מנסה מעט

השנה קונים ארבעת המינים

בשוק ארבעת המינים של קהילת 'מחנה אפרים'

בבית הכנסת "משכן משה" לפרטים נוספים
האנפה 2, ירושלים 050-4100325 • 052-7125518

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות	לנוהגים 40 דק'
17:50	18:10
ציאת השבת	ציאת השבת (ר"ת)
19:00	19:42

דע מי עומד מולך | חלק א

דבר בחייו עד שעמל עליו בדם ויזע. היא הגיעה מבית שהשלום והאחוה שררו, והוא הגיע מבית חד הור, שהתנהל בצורה אחרת לגמרי ועוד רשימה ארוכה של דוגמאות. ברוב הפעמים, הדברים משפיעים על מערכת הנישואין. יש צרכים הטעונים התייחסות מיוחדת, יש משקעים, יש חסרים, יש חסכים, יש מחסומים רגשיים ונפשיים שהצטברו במשך החיים ועוד.

כאן אתה בן ובת הזוג נכנסות לתמונה. יש בידך כמה תפקידים מאד חשובים בעניין והדבר יעזור מאד לשניכם! **התפקיד הראשון** הוא, לאחר שהכרת את הסיפור, שזה בדרך כלל מה שקורה עם הזמן, עליך לצאת קצת מעצמך, להתבונן ולהתעמק בחיים שעבר בן הזוג, מה נקודת הפתיחה שלו, אילו תמונות הוא ראה וספג בילדותו, על איזה ערכים הוא גדל וכו'. התבוננות זו, יחד עם עבודה נכונה, תוביל אותך לכמה רווחים חשובים!

הראשון - זה לא אישי: כשתשכלל את הניל, בדרך כלל מה שיקרה הוא, שתבין שהרבה דברים שהיא עושה, זה לא נובע מרגש אישי וכל שכן לא מרוע לב. אתה תבין: 'זה שהיא לא מביעה רגשות זה לא קשור אלי, זה לא משהו בי, זה פשוט היא... כך היא גדלה', 'זה שהיא מבקרת או מעירה ללא סוף זה לא בגלל שמשוה בי לא בסדר, אלא זו הצורה בה התנהל הבית שלה!' כך בכל דבר כיוצא בזה, אינו אישי אלא נטו מתהליך החיים שיצרו את אותו קושי שהיא או שהבית חווה, וכשאדם לומד להסתכל בראיה מורחבת, ולא מצומצמת כדרכם של בני האדם, פתאום הוא מבין שאין ממה להיפגע, והבנה זו הינה רווח גדול לכשעצמו.

להגיע למקומו לא תוכל, אז לא לשפוט בקשה!

השני - בלי לשפוט: אומרים רבותינו (אבות א, ה): 'והוי דן את כל האדם לכף זכות' - לא נאמר אדם, אלא 'האדם', בה"א הידיעה, כי אי אפשר שתשפוט את האדם, שתיקח את השכלול שלו, את מערכת החיים שלו והמסלול שהוא עבר, את הקשיים לנצח את ההרגלים שראה בבית הוריו, את הקשיים לשנות ערכים, לשנות תגובות, לשנות דעות, את הקשיים והניסיונות שהוא עבר. ובקיצור, אם תוכל לשכלל למעלה מעשרים שנה רק אז תוכל לדון אותו, אלא מה? שלא תוכל להגיע למקום זה לעולם, לכן לא לך הזכות לדון ולשפוט! (ע"י נפת אמת ב"ד, ו'א, ה) - ואני מניח שכבר הבנתם שכן זוגנו הוא בכלל 'כל האדם', שאיננו יכולים לשפוט אותו, אלא עלינו להבין ולהכיל את הקושי הכרוך בשינוי. נתעמק ונחשוב, למעלה מעשרים שנה היא ראתה רק צעקות בביתה, הוא ראה רק תגובות של כעס במקום שהוא גדל, איך אפשר לשפוט אותה?! וגם שאלות 'איך אתה יכול להתנהג כך?', 'למה את כבר לא משתנה...', גם זה בכלל שפטיה! ואינו נותן שום דבר חוץ מהתחושה שכן זוגי איננו מבין אותי.

כמה פעמים דיברתי עם זוגות שהטענה בפייהם הייתה: 'הוא לא מסודר מספיק', 'הכלים שנערמו בכיור יכולים כבר מגיעים לתקרה ולא עולה על דעתה לרחצם...', או הפוך, 'היא חושבת שהבית זה מוזיאון, אני לא יכול להיות כך...' זה כבר בגדר חולי!... ואני חושב שתמיד כששאלתי, התברר שהיה פער גדול בעניין הסדר והניקיון בין בית הבעל לבית האשה. אם רק היו יודעים לבוא מתוך מקום של הבנה ולא ממקום של שפיטה, היה קל יותר לקבל את אותו חיסרון (שלדעתנו) יש בבן הזוג, וגם הפתרון יכול היה להיות בצורה עניינית ופשוטה יותר. בהרבה מקרים אין כאן צודקים אלא הרגלי חיים בלבד! [ובעניין זה, ברוב המקרים נקודת האמצע היא זו שמנצחת, דהיינו בית שאינו בית מרקחות, אך גם לא מחסן מוזנת, אלא נקי, מסודר, נעים. צריך להגיע לנקודת האמצע בלי להשתעבד לבית בצורה מוגזמת וכל שכן לא להפיר על זה את שלום הבית! וכשכל אחד מהם יתרום את חלקו, הדברים יסתדרו]. זו דוגמה פשוטה מני רבות, אך הכלל היוצא ברור, כשמתעמקים, רואים שאין בידנו זכות כלל לשפוט, ואף אם היה, הדבר אינו יעיל! בשבוע הבא נראה את הרווח החשוב ביותר בכל הסיפור... **שבת שלום ומבורך, שמעון שורתי!**

בשבועות האחרונים ראינו שכדי לבנות את ביתו ואישיותו, חייב האדם להכיר את עצמו, את מידותיו, חולשותיו, הרגליו, נקודותיו האדומות ושאר דברים, ועל ידי זה יוכל להתעלות בכל תחומי החיים, ובפרט בעבודת ה' ובבניית ביתו והדבר מצריך עבודה ועקביות רבה. קיצרנו בדברים עד כמה שיכולנו, והדברים היו רק בגדר 'נקודה למחשבה' ולא נכנסנו אלא כטיפה מן הים לתוך עולם מלא השוכן בתוך האדם. ומעתה אנו צועדים לעבר השלב הבא, חשוב לא פחות, לעבר הכרת חציה השני של הנשמה, שהניח ה' בתוך כתלי ביתנו, והוא כמובן, שותפנו לחיים. נראה כמה נקודות חשובות בעניין הכרת הצד השני ובע"ה בהמשך נראה עד כמה הדבר יסודי ואפילו קריטי לבניית בית מוצלח.

שניים שהם אחד ולא אחד גמור!

קודם כל עלינו לברר, חיוב ההכרה מנין? ועד כמה עלינו להכיר? נבאר... **הגה"צ ר' שמשון פינקוס** זצוק"ל אומר שכולם מכירים את הדרשות הרבות ב"שבע ברכות" ובשאר השמחות של הנישואין, על מעלת האחדות וכמה חשוב להיות אחד, ושם די ימין חתכה שלם בכוונה את יד שמאל לא יתכן שהיד השנייה תחזיר לה וכו'... וזה חשוב ונפלא, אך למעשה יש להיזהר שלא לפספס דבר חשוב מאד!

אומר הרב שכתוב בפסוק בתהילים (ס"ח): 'ה' מושיב **יחידי** ביתה מוציא אסירים בכושרות' - האחדות היא דבר גדול, אך פעמים שוכחים שבפועל נמצאים כאן שנים. שוכחים שכל בית מורכב גם מ'**יחידי**', והם לא אחד גמור אלא אחד שהם שנים! יש כאן דעות שונות, רגשות שונים ורצונות שונים, ואם תמיד נצפה שהשני תמיד ירגיש כמונו, יאהב את מה שאנו אהבנים, ירצה מה שאנחנו רוצים, יהיה אתנו בדעה אחת בכל דבר, זו היא אחת הטעויות ההרסניות שעלולות לגרום בעיות רבות בבית. למה? כי לא די שמדובר כאן בעצם היותו איש עם תכונות של איש, ועצם היותה אשה עם תכונות של אשה, שבזה בלבד הקושי היה גדול [והרחבנו בזה בעבר (נוספר 'שירת הבית' הקדשנו פרק שלם לטשא)], בכל מערכת נישואין יש הרבה מאד מעבר.

החשיבות להכיר את המסלול שהצד השני עבר

קודם כל יש חשיבות רבה בהכרת המסלול שעבר בן זוגנו, החל מילדותו ועברו של הצד השני. זוג שמרבים לדבר ויש ביניהם קשר טוב, בדרך כלל הדברים כבר קורים מאליהם. ללא הכרת והכלת בן או בת הזוג יהיה קשה מאד להימנע מאי הבנות ופעמים אף קשות, עד כדי הפרת שלום הבית. כל אדם נולד עם תכונות ונטיות משלו, וכן כל אחד חי מספר שנים לא מבוטל - עשרים ומעלה בדרך כלל - בבית אחר, שם קנה לעצמו הרגלים, דעות, ערכים, תפיסות עולם, ופעמים רבות אף מגיעים הזוג ממנטליות שונה לגמרי. מה שחשוב לאחד, לזולתו הוא סתם שטויות. מה שלאחת ערך עליון, לשני זה אפילו לא ברשימה של הערכים. **אחד** הגיע מבית חמים, שופע מילים טובות, ואילו **השנייה** הגיעה מבית בו ההורים היו עסוקים בהישרדות וטרדות החיים, ונשא החמליות והבעת רגשות היה ממנו והלאה. הוא גדל בבית שהתנהלות הכלכלית בו נוטה להפקר, והיא גדלה במקום הנוטה יותר למחושבות וחסכנות. היא גדלה בחיי פינוק ומותרות, והוא לא השיג שום

באמת משפט גורלי. הכל תלוי רק בנו ולא בשום גורם אחר. איפה שנחליט לשים את עצמנו שם אנחנו נהיה.

סיפרו על קרוב משפחה של החזון אישי שרצה להתקבל לישיבה גבוהה בעלת שם טוב, אך לא היה לו כל כך את הכוח ללמוד ולהשקיע. מה עשה? הוא פנה אל החזון איש וביקש ממנו מכתב המלצה, כשהוא יודע ששום ראש ישיבה לא יסרב לבקשתו והמלצתו של גדול הדור. החזון איש בחכמתו לקח דף נייר חלק וכתב עליו למעלה שתי מילים 'מי ומי'. לא הבין הבחור מה פשר המילים, וביקש מהרב שיסביר לו מה כתוב שם. אמר לו הרב, במקום לכתוב מכתב לראש הישיבה החלטתי לכתוב לך. לכן כתבתי מי ומי שהן ר"ת 'מעשיך יקרבוד ומעשיך ירחקוך'. הכל תלוי בך, אתה תבחר נכון אתה תשב במקום טוב, לא תבחר נכון אתה תשב במקום לא טוב. הכל תלוי בך.

אהוביי! כל מי שנמצא בשעה זו בפרשת דרכים או בניסיון, או שחלילה חושב שהכל אבוד, אנא ממך תזכור, יש קונה עולמו בשעה אחת. **שבת שלום עם ישראל! אפרים שרביני.**

המשך שיחת הרב « לקול צפירות הרכב בחוף. עם כל הלחץ והעייבוב הוא לא ויתר ורץ להביא את הציצית, לבש אותה, ויצא אל הרכב כשעדיין הוא אחוז הלם מהחלום. הם נכנסו לכפר. באחת הסמטאות שעברו הוא וחבריו, זרקו עליו מלמעלה בלוק מבטון שנגע לו בכתף, הוא הצליח להתחמק משם בדרך לא דרך, ולצאת משם בשלום. היד שלו התנפחה מאוד, אך ב"יה לאחר טיפול הוא שוחרר לביתו.

כשהוא התבונן על מקום הפגיעה הוא גילה שהבלוק נפל בדיוק על חלק הזרוע במקום שנגמרת הציצית. הוא כל כך הודה לה'. כשעלה לישון הוא ראה שוב את הסבתא בחלום. אמרה לו הסבתא 'נכד, הציצית הזו שמרה אותך הבלוק שנפל עליך היה צריך לפגוע לך בראש, אך בגלל הציצית הוא נפל לך על היד'.

יש קונה עולמו בשעה! ויש קונה חיים בשנייה. אותו זיק של החלטה ללבשו את הציצית עם כל הלחץ, השניות האלו הם אלו שהותירו אותו כאן בעולם. לא סתם רבותינו התרגשו וגם בכך כשאמרו את המשפט הזה "יש קונה עולמו בשעה ויש מאבד עולמו בשעה", זה

פנינים ליום הכיפורים

איננו מוותרים על שום יהודי...

הנה בפתיחה לתפילות יום הכיפורים אנו פותחים באמירת "על דעת המקום ברוך הוא ועל דעת הקהל הקדוש, אנחנו מתירים להתפלל את (עם) העבריינים". ושואל הרבי מצנאז, ולפלא הוא, מה החשיבות של הכרזה זו בפתח היום הקדוש? ומדוע חשוב שביום הכיפורים היום הנעלה ביותר מכל ימות השנה, למה מחויב שיהיו גם פושעים בקהל? ומסביר הרבי מצנאז, כי בהכרזה זו יש ביטוי הרעיון המרכזי של הימים האלו והוא: אחדות ישראל, כלל ישראל הם גוף אחד, נשמת ישראל נשמה אחת היא.

לא ייתכן שאדם יגיע אל הרופא יתלונן על כאבי ראש ועל כאבי רגליים, אך יפטיר ויאמר כלאחר יד: דוקטור, ברגליים אל תטפל, אני כועס עליהם, מצדי יכול הנך לכרות אותן ולזרוקן.

הלא אדם זה מיד יחשד בחוסר שפיות, אדם לא מוכן לזרוק אפילו אצבע קטנה שלו, ואפילו אם היא גורמת לו כאבים עזים, כאבים אותם הוא חש, לא רק באותה אצבע קטנה, אלא מקודקדו ועד עקבו, עם כל זאת הוא יעשה כל מאמץ שבעולם, יהיה מוכן להתייסר, להשקיע ממון ובלבד שלא יאלצו לחתוך ולנתקה ממנו.

כלל ישראל זוהי שלמות אחת, יהודי לא זורקים, גם לא את היהודי הפושע, ועל סף היום הגדול והנורא אנו מכריזים: "איננו מוותרים על אף יהודי", לא נתחיל להתפלל בלי שהפושעים יהיו בפנים, יחד עמנו, ותפילתנו שייטן בהם השם דעת לשוב בתשובה שלמה.

זוהי אפוא מהותה של ההכרזה הפותחת את יום הכיפורים, וזוהי גם הסיבה שמכל סממני הקטורת נוטל עמו הכהן הגדול ביום הקדוש למקום הקדוש, קודש הקודשים, את החלבנה שריחה רע, לרמז על אותן המנוערים מכל ריח של קדושה, שגם להם יש מקום ביום קדוש זה. (בנועם שיה).

השמחה ביום הכיפורים

עומדים אנו בפני יום הקדוש והאדיר ביותר בימי השנה, יום הכיפורים. ביום קדוש זה נתן הקב"ה ברחמי המרובים כח וסגולה מיוחדת לכפר על עוונותיהם של עם ישראל. דרכם הקדושה של רבותינו גדולי החסידות הייתה לשמוח ביום קדוש זה שמחה גדולה ועצומה.

משל למה הדבר דומה? לאדם שהיה לו בבנק חוב גדול כל כך שגם אם יעבוד כל ימי חייו לא יצליח להשיג את הסכום הנדרש כדי לשלם אותו,

באר החסידות אצרות מעולם החסידות

והבנק מאיים בכל הגע לבלוע אותו חי, ופתאום באחד הימים מתקשר אליו מנהל הבנק ומודיע לו שהוחלט בבנק לוותר על לו על כל החוב, הרי אין צורך לתאר את השמחה העצומה שיהיה שרוי בה איש זה, ולא יהיה שום דבר שבעולם שישיבת שמחתו.

וכמו כן, ועוד יותר מכן פי כמה וכמה, צריכים אנו לשמוח ביום קדוש זה, שבו הקב"ה ברחמי מסכים למחול לנו על כל החטאים והעוונות והפשעים שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניו במשך כל השנה, ולתת לנו אפשרות לפתוח דף חדש בחיינו כמו נולד מחדש. (אמרי נועם).

לנשום את האויר של יום הכיפורים

עומדים אנו ביום גדול ונורא מאד, ומעשה שהיה אצל הרב הקדוש רבי שלום מבלעז, ששנה אחת ביום הקדוש נשם נשימות עמוקות מאד, משהבחין בכך שמשו מיהר לקראתו לברר אם הוא מרגיש בטוב, ואם צום התענית אינו מכביד עליו יותר מדאי, הרגיעו הרב מבלעזא, ואמר לו שברוך ה' הוא מרגיש בטוב, הוא רק נושם עמוק כדי שהאויר מקדושת היום יכנס עמוק יותר אל תוך ריאותיו. (באר החיים).

נאנח על שנגמר היום הקדוש

שנה אחת קודם יום הכיפורים לא היה הרב ר' דוב בער בנו של "בעל התניא" בקו הבריאות, ועקב כך, שם אביו לידו שומר למשך יום הכיפורים שמא יהיה לו צורך באוכל. ביום כיפור אחר הצהריים התחיל הבן להתאנח ביותר, השומר נכנס לאביו וסיפר לו על זאת. נכנס אביו ושאל את בנו מדוע הוא מתאנח? ענה ר' דוב בער, מתאנח אני על כך שעוד שעה יוצא היום הקדוש. (אוצר ישראל).

שעת הנעילה - רק אתה והקב"ה

'נעילה' – נועלים את כל השערים, ולא מאפשרים הכניסה לאף אחד, שם נמצאים אך ורק בני ישראל עם עצמותו יתברך. (ליקוטי שיחות).

נודע מתלמידי הבעל שם טוב, כי נעילה הוא רומז לאב ומלך שריחם על בנו ונועל את עצמו עמו בחדר מיוחד, ומדבר עמו כל חפצו בצרכי בנו בחפצו לרחם עליו ביחוד. (שער יששכר).

"אין המצוה
נקראת אלא על
שם גומרה"

(סוטה יג)

גם את/ה יכול

ההזדמנות
אחרונה!

להיות חלק

מהאימפריה התורנית הזאת

הפאר שלפניכם הוקם

על ידי הרבה מאד אנשים,
עם לב שאנפת לו מה' יתברך

יהי רצון שהזכות תגן עליהם
ועל כל בית ישראל
לעולמי עדי!

לפרטים: ר' יעקב בן ישי 050-4119309

קהילת מחנה אפרים מזמינה את הציבור למעמד המרגש

”עולו ואתכנשו

להילולה דמרן...“

ההילולה המרכזית

סעודה כיד המלך סביב שולחנות ערוכים

צבחת מרתקת מתוך הקודש

במלאת 9 שנים לפטירת מו"ר עטרת ראשנו

מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

באולמי **לה בל** האומן 9, ירושלים
פתיחת שערים **20.00** בדיוק ביום **חמישי** ב' חשוון (27.10)

הזמר **אופיר סלמון** ותזמורתו **ברופסה אלאה**

בהשתתפות בנו מרן הראשל"צ הרה"ג **יצחק יוסף** שליט"א

שיעור מיוחד מאת מו"ר הרה"ג **אפרים שרבני** שליט"א

בסיום ההילולה נעלה ביחד עם מו"ר הרב שרבני שליט"א לציון הקדוש בסנהדריה

- האירוע בהפרדה -

כרטיסים בהזמנה: מס' מקומות מוגבל

משה בן ישי **055-6777798**

אור קלימי **054-6284225**

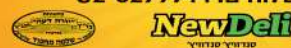
מירית **050-2918042**

לכרטיס אלקטרוני

בחסות:

ניו דלי שרי ישראל 15 טל' למשלוחים: 02-6299744

טלפון נינו 052-7679840